

HARLEQUIN®

045
VEEBRUAR

Romantika

JACKIE BRAUN

Härra Õige algusest peale

Jackie Braun
Mr. Right There All Along
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viies

© 2011 by Jackie Braun Fridline
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoneerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02236112
ISBN 978-9949-25-172-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Keskkooli ajalugu

Vaadates arvete ja reklaamvoldikute keskel lebavat kutset, naeratas Chloe McDaniels põlglikult. Ehkki ta oli seda oodanud, puudutas see teda sügavalt.

Tillmani keskkooli 2001. aastal lend tähistas kokkutulekuga kümne aasta möödumist lõpetamisest.

Chloel polnud New Jerseys asuvast keskkoolist meeldivaid mälestusi. Tegelikult oli ta need neli aastat veetnud kooli tualettruumis ja koristusvahendite kapis, et vältida Natasha Bradfordi, Faith Ellermani ja Tamara Kingsleyt.

Ta oli tundnud neid tüdrukuid algkoolist saati. Nad polnud omavahel sõbrustanud, ent polnud ka vaenlased olnud... Kuni keskkooli alguseni, mil nad olid Chloe talle arusaamatutel põhjustel endale märklauaks valinud.

Sõna otseses mõttes.

Esimese koolipäeva alguses, mis tekitas niigi kohmetust, õnnestus neil Chloe särgiseljale kinnitada lipik kirjaga „Löö mind“. See oli viimane kord, kui Chloe pärast seljale patsutamist pilku üle õla ei heitnud. Ehkki see polnud kuigi originaalne vemp, oli see mõjus. Teda oli klobitud nagu jalgpalli.

Enne lõunapausi oli Simon Ford temast möödunud.

„Vaevalt sa seda enda külge tahad,“ oli ta öelnud, rebides lipiku ära ning ulatades selle Chloele. See oli nii Simoni moodsus. Asjasse rahulikult suhtuda.

Vana hea Simon. Ta oli alati Chloe seljatagust valvanud. Nad olid sõbrustanud kolmandast klassist saati, mil poisi perekond oli nende majja kolunud, ning see suhe kestis tänaseni. Mõeldes Simonile, võttis Chloe telefonitoru, enne kui taipas, et on reede õhtu. Küllap on mees oma tüdruksõbraga väljas.

Chloe tabas end jälle mõrult muigamas. Ta ei saanud sinna midagi parata. Talle ei meeldinud Sara. Sire blondiin oli liiga... liiga... täiuslik.

Ta heitis pilgu kutsele. Täiuslik Sara ei leiaks end iial sellisest olukorrast. Tema naaseks koju kui endine populaarne lõpupeokuninganna. Erinevalt Chloest, kelle ainsaks tiitliks koolis oli „kõige käharpäisem ja tedretähnilisem tüdruk“.

Jah, just sellisena tahab ju üks tüdruk kõigile meelde jääda.

Mõistuse hääl käskis Chloel kutse puruks rebida, sellele sülitada ning neljas eri keeles vandudes prügikasti visata. Süda aga ütles muud. See soovitas tal külmikust jäätist võtta.

Mõeldes dieedile, järgis ta mõistuse häält.

Mõneti.

Ta valas kutse üle kõiksugu võõrkeelsete roppustega, enne kui selle prügikasti viskas. Loobudes jääti-sest, avas ta arvuti ning otsis üles retsepti ühest lem-mikkokasaatest „Susie Kay trööstipakkuvad toidud“. Susie Kay juba teadis, kuidas veresooni ummistada.

Tänane õhtusöök kinnitas seda. Makaronid juus-tuga, kuid mitte ainult ühte, vaid suisa nelja sorti juustuga ning piisava hulga või ja kaloritega, et Chloe võinuks vanduda, nagu oleksid tema riided ainuüksi retsepti lugemisest napimaks jäänud. Mitte kuigi hea märk, sest ta kandis oma kõige lohvakamaid pükse.

Neid dressipükse kandis ta siis, kui tundis end eriti paksuna. Täna oli üks sellistest päevadest. Puudu oli vaid nõör ja hiiglaslik õhupall olekski valmis. Ometi ei takistanud see teda valmistamast makarone juus-tuga ning nahka pista kolme inimese portsjon.

Pärast seda valas ta endale hinnalist punaveini, mida oli hoidnud erilisteks sündmusteks. Tänane õhtu küll polnud seda, ent pärast kolmandat klaasitait ei omanud see enam tähtsust.

Chloe asetas veiniklaasi lauale ja läks muusikakes-kuse juurde. Muusika. Seda ta praegu vajaski. Midagi rütmikat, mille järgi ennastunustavalt tantsida ning vahest isegi paar kalorit põletada. Ta valis välja... Céline Dioni.

Pärast järjekordset nutust ballaadi, mis täitis tema Lower East Side'i väikese korteri, närtsis Chloe tahte-jõud nagu kastmata jäänud basiilik köögi aknalaual.

Pomisedes taas võõrkeelseid vandesõnu, mis seekord käisid tema enda pihta, õngitses ta prügikastist välja kokkukägardatud kutse. Kui telefon helises, istus ta endiselt köögipõrandal, siludes paberist kortsusid välja.

Helistas Simon.

„Tere, Chloe. Millega tegeled?“

Olnuks küsija keegi teine, näiteks tema ülipeen õde Frannie, oleks Chloe tundnud end kohustatuna jagama üksikasjalikke selegitusi, miks ta reede õhtul üksi kodus on.

Et aga see oli Simon, tunnistas ta: „Joon veini, kannan dressipükse ja kuulan „Titanicu“ laule.“

„Jäätist ei söögi?“

Simon tundis teda nii hästi. Hoolimata parimatest kavatsustest seisis jäätis Chloe nimekirjas järgmisel kohal. „Veel mitte.“

„Kas tahad seltsi?“ küsis mees.

Või veel! Neil oli alati koos tore, olgu siis väljas pidutsedes või niisama jalutades. Ometi üllatas pak-kumine Chloet. Kas Simon poleks pidanud täna õhtul tüdruksõbraga koos olema? Talle meeldis mõte sellest, et mees eelistas täiuslikule Sarale mugavat Chloet. Meeldis nii palju, et ta tundis end kohe süüdlasena. Milline kohutav sõber ta on. Et seda heastada, otsustas ta Simoniga jäätist ja järele jäänud veini jagada.

„Millal sa tuled?“

„Kohe. Seisan su ukse taga.“

Olnuks tegemist poiss-sõbraga, keda Chloel polnud enam *ammu* olnud, oleks ta paanikasse sattunud. Korter oli korratu, samuti ta ise. Tema punased juuksed olid õhuniiskuse tõttu kohutavalt krussi tõmbunud. Hommikune jumestus oli ammu maha kulunud. Ent tegemist oli Simoniga. *Simon*, meenutas ta endale, kui oli pilgu oma riietelega heitnud ning tundnud soovi magamistuppa joosta ja midagi muud selga panna.

Kahjuks oli mees teda veelgi kehvemas olukorras näinud. Palju kehvemas. Näiteks siis, kui Chloe kuuendas klassis tuulerõugeid põdes või keskkoolipäevil pärast nõbu Elleni tüdrukuteõhtut salmonelloosi sai. Kanasalati oli valmistanud tädi Myrtle ning pärast seda lubati tal perekondlikele kogunemistele vaid plastnõusid tuua. Tõeline löök oli Chloet tabanud aga mullu detsembris. Kolm päeva enne jõule jättis ta maha kutt, kellega tal oli kuus kuud suhe olnud.

Jättis maha tekstisõnumiga.

Chloel oli siis mehele juba kingituski ostetud – Rolex'i käekell, mida ta ei saanud tagastada, sest tänavakaupmees, kellelt ta selle uskumatult autentse kella oli ostnud, oli mujale kolinud.

Ust avades tundis Chloe vaid kergelt piinlikkust juuste, makaroniplekilise särgi ja veinist lillaks värvunud huulte pärast.

„Tere, Simon.“

Mees naeratas, nagu oleks Chloe nägemine tema päeva tipp hetk.

„Tere, kaunitar.“ Simon suudles teda põsele ning lehvitas karbiga nina all. „Ma tõin sellest uuest Itaalia söögikohast pitsa. Õhukese põhja ja topeltjuustuga.“

Tavaliselt oleks pepperoni ja sulatatud *mozzarella* lõhn Chloel suu vett jooksuma pannud. Praegu aga meenutas see talle täis kõhtu. „Täna, aga ma just lõpetasin söömise.“

Simoni pilk libises naise määrdunud särkile. Tema suunurgad kerkisid. „Näen jah. Mida sa sõid ja miks?“

Jah, ta tundis Chloet liiga hästi.

„Makarone juustuga.“

„Ahaa.“ Simon noogutas mõistvalt. „Trööstipakkuv toit.“

Chloe koputas sõrmega vastu ninaotsa. „Õige.“

Mees naeratas. Tal oli suurepärane naeratus. Chloe oli seda alati arvanud. Täiuslikud huuled ning kena ja meeldivalt mehelik nägu. Aastate jooksul olid Simoni näojooned teravamaks muutunud, kuid naeratus pehmendas neid.

„Kui palju sa sõid?“ küsis Simon.

„Liiga palju.“

„Kas sa mulle ka midagi jätsid?“ Simon heitis pilgu pliidi poole.

„Piisavalt.“ Chloe koputas mehe käes olevale karbile. „Aga pitsa?“

Simon kehtas õlgu. „Tead ju küll pitsat. Külmalt maitseb see alati paremini.“ Seejärel puudutas ta pöidlaga naise alahuult. Chloe eiras tunnet, mida see temas tekitas. „Ja vein? Kas sa mulle veini jätsid?“

Chloe naeris. Kuidas küll oskavad naised veini juua, ilma et huuli määriksid? Ning kuidas on see võimalik, et nad pärast korralikku kõhutäit veel tek-sadesse mahuvad?

„Peeaeegu pool pudelit on veel alles,“ vastas Chloe.

„Vala mulle klaasitäis ja räägi oma päevast.“

Simon asetas pitsakarbi köögilauale ja võttis vihmamantli seljast. Ta kandis tööriivaid – valget särki ja ülikonda, mille rinnataskust paistis korralikult kokku volditud rätik. Siidlipsu aga oli ta lõdvemaks lasknud. Alles siis taipas Chloe. „Kas sa tulid äsja töölt?“

Kell oli peaeegu kaheksa.

„Teise tarkvarafirmaga ühinemine neelab suure osa mu vabast ajast.“ Simon vajus köögitoolele istuma.

Kuidas naine polnud märganud, et mees nägi nii väsinud välja? Chloe oleks tahtnud Simoni juurde minna ja teda kallistada. Sõbralikult. Ent ta hoidis end tagasi. Viimasel ajal juhtus seda üha sagedamini. Ta süüdistas selles täiuslikku Sarat ja teisi kaunitare enne teda.

„Kahju kuulda.“ Chloe lülitas makaronide soojendamiseks pliidi sisse ja valas mehele klaasitäie veini. Seejärel asus ta Simoni kaelasooni ja õlgu mudima.

Mehe mõnuoie sundis teda peaaegu katkestama. Ta jätkas süski ja küsis: „Mida Sara su pikkadest tööpäevadest arvab?“

„Talle see ei meeldi,“ tunnistas Simon, hääl kurblik, kui lisas: „Me pidime täna Broadway etendust vaatama minema.“

„Sa jätsid minemata?“ See polnud Simoni meele. Ta oli kõige lahkem ja hoolivam mees, keda Chloe tundis... Isegi, kui mehe maitse naiste osas jättis soovida.

„Ai!“

Nähtavasti oli Chloe liiga innukalt mudinud.

„Vabandust.“

„Kui ma talle helistasin, et kõigepealt õhtusöök tühistada, soovitas ta mul... Vahet pole.“ Mees raputas pead. „Pole oluline. See suhe poleks nagunii kusa-gile viinud.“

Jubhei!

Enne kui Chloe jaole sai, tundis ta endas rõõmu pulbitsemas. Vahest polnudki tänane päev nii nõme.

Teades, et sõber ei tohi sellise uudise peale rõõmustada, manas ta näole kaastundliku ilme ning istus Simoni vastas olevale toolile.

„Oh. Ta jättis su maha. Kahju.“

„See oli mõlemapoolne otsus,“ pomises mees, sirutades käe veiniklaasi järele. „Sara jõudis lihtsalt ette.“

„Olgu.“